

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 4

Den fromme Hellenæ.

Den fromme Hellenæ i Maanedstid
 Og skuede Himmels Stjerner;
 De sorgfulde Tanker i Hjerter hun bar
 Frempresjede Taarer paa Kinden saa klar,
 Der glittret som rullende Perler.

J blide Mønstre og sittrende Røst
 Hun stemte sin Hals til at hynge;
 Fra Himlen hun ventet sin eneste Trøst,
 Til hvilken hun sukket med haabefuldt Bryst
 Og klaged sin Stjæbne paa Jorden.

Min Moder, — i Graven er gjemt hendes Ben, —
 Min Fader paa Havbunden hviler,
 Og den som mig rakte sin Haand som min Ven
 I Krigen er falden, men jeg er igjen,
 Forbrændt ud af Sorgernes Due.

V box 17:498

Hvad Verden mig skjænked er bittert og surt,
 Forhaanelser, Modgang og Plager,
 Dg alt hvad jeg hører og hvad jeg spurg
 Er Stoltthed og Trætte og alstensk Utugt
 Bedragerens skjændige Laster.

Derfor du, o Herre! forkort mine Aar;
 Men værdige mig til din Naade,
 Dg skjul mine Synder i Frelserens Saar
 Dg send mig en Hilsen, som Peder han faar,
 Med Kvinderne, der kom fra Graven.

For Bønnen blev endt, en stjernelys Glands
 Omstraalet den fromme Hellenas,
 Dg midt udi Glandsen en Skygge, der var,
 Som Faderens fuldkomne Billede har,
 Der hørted du værdige Datter.

Jeg takker dig først for du lod mine Raad
 Dg holdt dig til Gud og til Dyden:
 Thi se jeg forkynder et glædeligt Bud,
 Din Ven den blev hørt, du fandt Naade hos Gud,
 Dit Navn er i Livsens Bog skreven.

Dernæst jeg fortælle, hvordan det gik til,
 Den Tid, da jeg sank udi Havet,
 Saasnart som min Sjæl af mit Legem for ud,
 Den viste sin Vej, som var dannet af Gud,
 Dg jeg kom til Himmelens Porte.

Der blev jeg indledet af Rone og Søn
 Som ledte mig hver ved min Side;
 Kom herlige Fader og arv nu den Løn,
 Som Herren af Naade gi'r Memeskets Børn,
 Der leve i Gudsfrugt paa Jorden.

Saa kom jeg for Herren og Lammet hans Søn;
 Ved dette Syn blev jeg en Engel,
 Dg strax fik jeg Plads iblandt andre Guds Børn,
 Dg stemte med Dem i en Lovsang saa skjøn
 For Gud, det treenige Væsen.

Den kjærlige Glæde vi Alle her har,
 Formaar jeg dig ei at forklare,
 Thi Himmelens Herlighed du ikke forstaar.
 Men du for at se den nu inden et Aar;
 O ti, med din flynkende Tone

Nu Stemmen ophørte og Skyggen forsvandt,
 Med den svandt og Hellenas Sorger;
 I indvortes Glæde hun prisede Gud,
 Dg fødte hun erindret sit Saligheds Bud,
 Som Faderen hende forkyndte.

Som salig hun leved sin øvrige Tid,
 Dg altid var glad udi Herren,
 Mod alle hun viste sig venlig og blid,
 Formaned Enhver til at bede med Flid
 Til ham, som kan Skjæbner forandre.

Vign denne Hellenas min Datter og Søn,
 Dg hold dig til Gud og til Dyden,
 Dg altid i Hjertet giv Herren din Løn,
 En salig Tilværels' skal blive din Løn
 Endog mens Du lever paa Jorden.

D Herre forplant udi Meniges Bryst
En Uttraa at søge det Gode,
Dg altid at lyde vor Messie Røst,
I ham paa Golgatha at søge vor Trost.
D læg til vor' Bønner dit Amen.

Tromsø.

G. E. Rjeldseth's Bogtrykkeri.

1886.